ILEANA MĂLĂNCIOIU

URCAREA MUNTELUI

Litera

Ileana Mălăncioiu

URCAREA MUNTELUI

ILEANA MĂLĂNCIOIU

Urcarea muntelui

— ediția a II-a —
(necenzurată și adăugită)

Editura LITERA
București 1992

Coperta de MIRCEA DUMITRESCU

ISBN 973-43-0131-4

COȘMAR

Întreg orașul era plin de morți
Ieșiseră pe strada principală
Așa-mbrăcați în hainele de gală
Pe care cît ești viu nu prea le porți.

Treceau rîzînd și nu-i puteam opri
Păreau că nu mai înțeleg deloc
Că sînt prea mulți și nu mai este loc
Și pentru cei care mai sîntem vii.

Ne-nfricoșa grozav fantasticul delir
Dar stam și ne uitam uimiți ca la paradă,
Căci fiecare-aveam pe cineva pe stradă
Și n-am fi vrut să fie închis în cimitir.

VEȚI SPUNE CĂ TOTUL S-A TERMINAT

Veți spune că totul s-a terminat, foarte bine
Asta înseamnă că poate să-nceapă totul din nou
Dar eu aș vrea să se-ntîmple ceva anume
Bunăoară să iasă un mort din cavou

Cu zîmbetul pe buze, să se mai sperie lumea puțin
Și de un lucru bun în care nu mai credea
Dar cine-ar mai trece vreodată prin cimitire
Dacă un mort oarecare ar învia?

Așa ne mai putem ascunde măcar acolo
Cîtă vreme ne vom mai putea ascunde
Dar cîți vom mai avea loc în cimitirele acestui oraș
În care venim de oriunde . . .

Și n-avem nici măcar un mort al nostru
Care să poată să ne ia
La el cînd totul se va fi sfîrșit?
Iar dacă nimeni nu va învia

Va veni o vreme cînd morții nu vor mai încăpea
În perimetrul strîmt al lor și vor ieși
Și vor trece în viteză pe Calea Victoriei
Apărați de cordoanele celor vii.

LAUDĂ MUNTELUI

Şi cît am aşteptat aceste zăpezi
Şi-acum cînd ninge cît de trist îmi pare
Muntele-nchis cu sîrmă ghimpată
Pe care îl privesc din depărtare.

A avut şi satul nostru un munte
Ne-am certat şi noi cu cei de pe munţii vecini
Că duceau noaptea caii să pască la noi
Dar cum să-nchizi un munte asemenea unei grădini?

Muntele nu e grădină, muntele nu e om
Muntele nu se lasă închis pe ascuns
Pe el sîrma ghimpată este o provocare
La care încă nu s-a răspuns.

Pe el zăpada cade la fel ca altădată
Chiar dacă iarna vine din ce în ce mai tristă
El ştie să rămînă în picioare
Şi-atunci cînd oamenii nu mai rezistă.

ÎNCEPUTUL SFÎRŞITULUI

Linişte. Începutul sfîrşitului.
O groapă adîncă se sapă încet, încet
Şi din cînd în cînd cade pămîntul pe cineva
Care moare înăbuşit.

Tot neamul scormoneşte cu unghiile
După trupul celui îngropat de viu
Fără măcar să se fi gîndit la moarte
Săpînd încet în lutul cenuşiu.

Săpa demult, se povesteşte apoi
Săpa la groapa asta a dumnealui
Şi tocmai atunci s-a surpat pămîntul
Pe umerii încovoiaţi ai lui.

Nu era nimeni aproape, ceilalţi săpau şi ei
În altă parte, o groapă foarte adîncă
Se sapă încet, încet şi din cînd în cînd
Cade pămîntul pe cineva.

O CRIMĂ SĂVÎRȘITĂ PE STRADA PRINCIPALĂ

O crimă săvîrșită pe strada principală
În amiaza mare, o crimă oribilă
Și nimeni nu plînge și nimeni nu strigă
Și nimeni nu pune mîna pe criminal.

Eu însămi stau aici și scriu versuri
Ca și cum versurile mele ar putea opri
O crimă săvîrșită pe strada principală
În plină zi.

O, cînd voi lăsa totul la o parte
Să ies în stradă și să strig cît pot
S-a petrecut o crimă, puneți mîna pe criminal
Puneți mîna pe mine, complicele.

CÎNTEC

Lumea e tot mai tristă și mai grăbită
Pîinea e tot mai scurtă și mai turtită
Fără ca nimeni s-o vadă
Poezia a coborît în stradă.

Se uită-n toate părțile deodată
Orice drum tot acolo duce
Timpul melancoliei a trecut
Ea încotro s-o apuce.

Poezia a coborît în stradă
Poezia șade încă o dată pe baricade
Dar lumea e grăbită, dar strada e pustie
Dar cine să mai citească acum poezie?

NU POT SĂ MĂ PLÎNG

Nu pot să mă plîng de foame
Hrana mea din ceruri vine
Dar mi-e teamă pentru zeul
Ce se va hrăni cu mine.

Sînt prea neagră, sînt prea tristă
Jertfa mea poate să-i pară
Şi mai slabă decît este
Și mai rea și mai amară.

Sîngele-ar putea să-l verse
Într-un cîmp frumos cu maci
Carnea ar putea rămîne
Să se-mpartă la săraci.

EXIL

Exilată în țara din creierul meu
Unde nu e nici iarnă nici primăvară
Ci numai timpul în care mi-e dat să visez
Mi s-a făcut dor de țara de-afară.

Trec granița din nou și mă supun
Legilor ei de care nu am putut să scap
Un ochi perfid sucește pe-o parte și pe alta
Chiar și ce i se pare că aș avea în cap.

Ofer de bunăvoie un vis numai al meu
Știind că nu se poate să răscolești prin vise
Ce nu-ți sînt la-ndemînă și să nu vrei și tu
Să le mai vezi altfel decît ucise.

Iau zîmbetul complice al celui ce-l primește
Un semn de bun venit în lumea de afară
Colind un timp prin țara de care mi-a fost dor
Și mă întorc plîngînd în propria mea țară.

DIN NOU

Din nou disperarea mea te scoate din lumea aceasta
Acum stai întins chiar pe masa noastră din sufragerie
Ca un mort al familiei și eu te veghez
Singură, fără să-mi fie frică.

Dar nu e mortul vostru, îmi strigă un glas
Pentru ce să stai tu singură să-l veghezi
Cînd niciodată nu l-ai văzut de aproape
Necum să te apropie de el altceva.

Trage clopotele acum cît nu este încă
Prea tîrziu ca să poți spune celor ce-așteaptă
Că n-ai vrut să rămînă numai un vis al tău.
Trage clopotele așa, în mod preventiv

Și plîngi preventiv chiar dacă mai știi că nu este
Adevărat și că doar disperarea
Te-a făcut să îl vezi și în noaptea aceasta
Așezat chiar pe masa ta din sufragerie.

CI IARĂȘI CUIBUL CU PUI

Ci iarăși cuibul cu pui, iarăși viața
Apărută din oul clocit, urît mirositor
În care părea că nu se mai află nimic
Decît lichidul călduț și tulbure
Pus înaintea noastră a tuturor.

Toate aripele au fost frînte demult
Cine a făcut oul acesta rotund
Asemenea mizeriei perfecte
În care se nasc noi elanuri
Din cele mai triste defecte?

Nu mai aud nici mierla, nici pitpalacul
Cine mai ouă la noi în grădină
Și cine suge albușul din ouă
Înainte ca puii să cadă
În rasa cea nouă?

Cine clocește liniștit această rasă
În care crește foamea și urîtul
De seara pînă dimineața
Cine tulbură de la bun început
Lichidul în care apare viața?

E ACOLO O PASĂRE

E acolo o pasăre cu aripi albastre și lungi
Stă pe oul acela limpede al nimănui
Pe care îl clocește de totdeauna
Și tot mai crede c-o să scoată pui

Și tot mai crede că e-n cuibul său
Și tot mai dă din aripi și tot se mai avîntă
Din cînd în cînd ca și cum și-ar lua zborul
Şi tot mai crede-n cîntecul pe care-l cîntă.

Astăzi am auzit-o iarăși murmurînd
În sine, fără să deschidă gura
De am crezut că oul rotund pe care stă
Începe singur să se dea de-a dura

Sub trupul său mișcat de puiu-acesta
Ce niciodată n-o să mai apară
Pe urmă și-a pierdut și ea nădejdea
Mi-a rupt trei coaste și-a ieșit afară.

CREION

„Versuri fără de talent“
Adică zile fără nici un rost
Și fără nici o speranță
Consemnate așa cum sînt
Ce stele
Ce lume de dincolo
Cînd și aici
Poți să bați pasul pe loc
Asemenea unui mort
Care de mii de veacuri
Străbate veșnicia.

SINGURĂ

Singură-ntr-o casă veche de la munte
Numai prin odăile pustii
Încuiate seara să nu intre nimeni
Mai aud cum umblă uneori stafii.

Scîrțîie podeaua pe care-au călcat
Scîrțîie și patul și dulapul
Și pereții șubrezi prin care m-ascultă
Scîrțîie și inima și capul

Meu în care intră una după alta
Înapoi cînd nu se mai arată
Nici un loc în care să nu-mi fie frică
Totul scîrțîie ca niciodată.

ÎNSEMNARE DE IARNĂ

E viscol, toată Calea Victoriei
E poleită nu cu aur, ci cu polei
Alunecă mașinile care trec în viteză
Totul alunecă fără să vrei.

Măcar mulțimea asta care nu știu ce-așteaptă
Să fi rămas în picioare pe străzile poleite,
Măcar roțile mașinilor să fi făcut ceva
Cînd se-nvîrteau înnebunite.

Măcar măturătorii ieșiți la lumină
Să fi măturat urmele celor plecați
Pînă la pămînt, fără să vrea
Înainte de-a fi-ndepărtați

Din drumul mașinilor care trec
Una după alta cu viteza mărită
De parcă se tem să nu fie rostogolite
În viscolul din strada aceasta poleită.

E LINIŞTE IAR

E linişte iar după viscol
Un alb aşezat luminează
În noaptea adîncă dar nimeni
Nu-l simte cu inima trează.

În pieptul meu însuşi, o lume
De viscol continuă încă
Visarea din ziua geroasă
Plutind ca o taină adîncă

Spre miezul pămîntului, unde
O-aşteaptă cu ultimul gînd
Înfipt într-o zonă mai caldă
Un mort îngropat de curînd.

DIN LINIŞTEA

Ne-am separat, nimeni nu mai este cu nimeni
Cineva a avut grijă să nu mai fim cu adevărat
Nici măcar doi la un loc și a reușit
Şi totul e mai greu de îndurat.

Mai stăm alături doar din întîmplare
Și-n liniștea atît de așteptată
La care am ajuns fără să vrem
Eu aud încă voci de altădată.

Sună unite-n capul meu și totuși
Ceva nedeslușit mă face să mă mir
Cum pot suna unite vocile unor oameni
Închiși pe rînd în ei ca într-un cimitir.

Ştiu bine că eu însămi n-aş mai putea acum
Să mai iau totul de la început
Și-nnebunită de durere strig
O, vino înapoi, măreț trecut.

Dar nu-i de-ajuns să strig pentru ca el să vină
Parcă ne-am prăbușit de undeva de sus
Ar trebui ceva să-nvie morții
Din liniștea care li s-a impus.

COBOARĂ UN TREN CĂTRE MARE

Coboară un tren către mare, șuieră
Înainte de a ieși dintre stînci
Şuieratul lui ca de pasăre prevestitoare
Umple de jale văile adînci.

E un tren de marfă cu multe vagoane
Ca zeci de alte trenuri care trec într-o zi
Nimeni nu știe mai bine decît această cale ferată
Cum am putut noi plăti

Totul atît de scump. Nimeni nu știe
Mai bine decît această cale ferată
Cum merg eu uneori printre șine înaintea marfarului
Care șuieră încă o dată.

RUGĂ

Lăsați cuvintele să plece de la mine
Ele nu fac nici un rău nimănui
Și totuși îmi sînt oprite cu spaimă
Ca și cum fiecare ar fi un cui

Adînc înfipt în mîinile sale
Adînc înfipt în fluierul piciorului său
Adînc înfipt în capul care le-ascultă
Cu frică și cu părere de rău

Că s-a trezit mai tîrziu decît trebuia
Cînd ele erau calde, abia scăpate
În golul care se cască-ntre noi
Și făcuseră drumul pe jumătate

Încît nimeni nu mai putea nicicum să-nțeleagă
Dacă vin de la mine sau de la Zeu
Încît mie însămi mi-era frică de ele
De parcă nu le spusesem chiar eu.

NUMAI ATUNCI

A înghețat pămîntul, nu te mai poți atinge
De el, oricît ai fi tu de țăran
Şi cît ar încerca să te ajute
Morții ascunși în el acum un an.

Numai atunci cînd totul devine transparent
Şi trupul rece care nu mai doare
Apare ca o rădăcină-ntinsă
Anume sub un cimitir în floare

Începi să înțelegi că geru-acesta
Pe care încă-l poartă ca pe-o cruce
Şi cei ce nu mai sînt de multă vreme
De-acolo vine și acolo duce.

CE MULT ÎȚI PLĂCEA VIAȚA

Ce mult îți plăcea viața, nici nu-mi vine să cred
Că ieri am pupat un mort, nici nu-mi vine
Să cred că ai fost îngropat, deși am văzut căzînd
Peste tine pămîntul acesta care ne ține

Ba cu iarba lui verde, ba cu o floare
Care nu mai credeam că va înflori.
Ba cu iluzia soră cu disperarea
Că se poate să fi fost și să nu mai fii.

Nici pămîntului care te-acoperă nu-i vine încă
Să creadă că totul va fi așa pentru totdeauna
Astăzi s-a deschis puțin să-ți facă ție lumină
Astăzi s-a aprins pentru tine luna

Astăzi s-a aprins încă o dată sufletul meu
Iese din piept și începe să lunece
Ca o flacără vie peste chipul tău rece
Împiedicîndu-l să se întunece.

ACUM CÎND NU MAI ŞTIU

Acum cînd nu mai știu nici eu dacă mai ești
Cu toate că mai rîzi la fel și mai vorbești
Întind încet de tot o mînă către tine
Şi nu se duce-n gol și mi se pare bine.

Întoarce-te din nou cu fața către lume
Ai fost un tînăr trist și ai avut un nume . .
Care spunea ceva printre cei vii
Şi în neantu-acela începi să nu mai fii.

Ceva te-a măcinat deodată nu știu cum
Sub mîna mea întinsă te-ai prefăcut în fum
Eu însămi doar atît am mai avut de spus
Ce tînăr fericit a fost și cum s-a dus.

COŞMAR

Te pierduseşi de tot între două drumuri
Între două direcţii, între două dorinţe
Între o mie de feţe surîzătoare
În pauza scurtă dintre două şedinţe.

Te căutau speriaţi şi nu te găseau
Ziceau că ai avea ceva de spus
Tocmai atunci cînd toată lumea ştia
Că te-ai dus

Definitiv şi nu te mai poţi întoarce
Doar eu mai aşteptam visătoare
Să apari aşa cum erai cînd te-am cunoscut
Şi să spui în sfîrşit ce te doare.

Şi-atunci chiar ai apărut aşa cum ai fost
Ţi-am văzut bine faţa dinadins luminată
Numai spiritul tău nu l-am mai putut vedea
De parcă n-ar fi existat niciodată.

TABLOU NAIV ŞI SENTIMENTAL

Stăm pe două scaune faţă în faţă
Nu mai am să-ţi spun absolut nimic. Totul s-a terminat
Mă uit împrejur ca pe zidul din amvonul bisericii
Pe care se vede diavolul strident colorat.

Rîd de coada lui care se lungeşte văzînd cu ochii
Rîd de cazanul cu smoală. Rîd de tot.
Aş rîde şi de sfinţenia cu care te căutam
Dar încă nu pot.

Aş schimba doar ceva din tabloul acesta naiv şi sentimental
Cu iadul în faţa căruia mi te arăţi
Aş avea poftă să umblu puţin chiar la diavol
Aş avea poftă să-i pun mustăţi

Aş avea poftă să-ncerc să-l dau jos de pe zid
Cu zid cu tot dacă nu se mai poate altfel
Aş avea poftă să te dezleg puţin de-acest scaun
De pe care te uiţi cu smerenie către el.

NU MAI VEDEAM

Nu mai vedeam, totul intrase încet în ceață
Dar peste ochii mei îndelung obosiți
Începeau să apese cu și mai multă putere
Acele lucruri triste pe care le știți.

Voi orbi și eu, mă gîndeam, voi orbi
Așa cum a orbit de tot atîta lume
Care se uită cum se duce totul
Și doarme liniștită și face glume

Și rîde-ncît ai crede că este fericită
Sau poate chiar și este, sau în sfîrșit va fi
Atunci cînd se va șterge și durerea
De-a mai privi în jur și cea de a orbi.

N-am să mai văd nici eu, gîndeam înfricoșată
Și mă uitam prin ceață către tine
Și către moartea mea și mă rugam
Să pot s-o văd cum vine.

RUGĂ

Pe regele Oedip îl ducea de mînă fiica sa Antigona
Pe regele Lear, Cordelia cea alungată
Din împărăția lui că nu l-ar fi iubit îndeajuns
Pe tine aș putea să te duc eu, tată

Pe mine nu știu dacă se va găsi cineva
Să mă-nsoțească-n momentul acela oribil
În care ochiului meu i se va ascunde totul
Pe noi toți știu bine că va fi imposibil.

O, Doamne, nu orbi tot neamul meu deodată
Ia-ne din doi în doi și mai amînă
Sfîrșitul tragediei, lasă-i la fiecare
Pe cineva să-l ducă-ncet de mînă.

NOAPTE DE IARNĂ

E noapte și nimic nu se mai mișcă
Doar umbra mea încet, încet se suie
Pe soba caldă și rămîne pe ea
Ca bătută în cuie.

Mi-a dispărut orice gînd trist
Frigul începe și el să dispară
E liniște, de-un timp nu mai aud
Marfarele care-au ieșit din gară.

Mă-ndrept spre o fereastră înghețată
Totul e alb și e încremenit
Doar umbra mea mai mișcă pe un perete rece
Și strigă: pentru ce ne-ai părăsit?

PASTEL

E seară. E iarnă. E frig.
Sînt singură. Tremur. Mi-e teamă.
În capul meu iar se petrece
Aievea o moarte de seamă.

A mea sau a ta sau a lui
A ei sau a lor, mi-e totuna
Pe valea aceasta-nghețată
De moarte se-apropie luna

Încet, ca un cap atîrnat
De-un pom ce se clatină-n cer
Şi-mi scutură chiar în odaie
Coroana albită de ger.

SÎNT UN OM CARE

Sînt un om care încă respiră
Aerul acesta umed și rece
Cînd mă scol mi se face frică
De vremea rea care nu mai trece

Cînd visez mă trezesc dincolo
Și-mi pare rău că nu mai e deloc soare
Și-mi trag încet pămîntul peste față
Și mă doare

Această tragere cu mîna mea
A păturii de lut înghețat
Peste creierul care încă gîndește
Așa cum mai poate gîndi îngropat

Definitiv de foarte multă vreme
Și uitat în lumea lui visătoare
S-aștepte primăvara în care el mai speră
Că vom ieși din nou de la răcoare.

DISTRIBUȚIE

Pregătiți de o aniversare
Așa cum se cuvine
La două veacuri o dată
Ne gîndim zi și noapte
Cine-ar putea să joace
Rolul lui Horia
Şi al lui Cloșca
Și-al lui Crișan
La fel de natural
Cum joacă rolurile lor
Fiii țăranilor înfometați
De acum două sute de ani.

A STAT NINSOAREA

A stat ninsoarea, a stat viscolul, a stat tot
Nimic nu mai pică acum nici din cer
Nici de pe-acest pămînt, oricît ai aștepta
La fereastra albită de ger.

Îndepărtează-te, nu mai spera, nu
Mai sta cu nasul lipit de acel geam
S-a dus și ea, s-a dus și tinerețea, s-au dus
Și iernile înfrigurate în care treceam

Alunecînd încet dintr-o vîrstă în alta
Dintr-o viață în alta, dintr-un iad
Mai înfricoșător ca însuși iadul
Acolo unde sufletele cad

Așa ca de la sine, fără să le mai pese
Cum cad ninsorile peste o cruce
Cum cade ochiul unui muribund
Pe ultimul lucru care se duce.

ERA ÎMBRĂCATĂ LA FEL CA MINE

Era îmbrăcată la fel ca mine
Era chiar și pudrată
Numai că ea zîmbea
Și sta culcată

În mijlocul mulțimii
Și nu știa
Cîtă lume de peste tot
Venise la ea.

Era îmbrăcată la fel ca mine
Și încă mai păream să-avem aceeași fire
Și încă semănam foarte bine
Și totuși cîtă deosebire!

PASTEL

E-ntuneric peste munți și peste văi
Undeva în noapte aud pașii tăi
Care niciodată nu au să mai vină
Și nu mai vreau să se facă lumină.

Doar în întunericul acesta
Pașii grei din liniște se rup
Fără nici o urmă de durere
De sub trupul care nu mai este trup.

Umblă singuri pînă către ziuă
Cînd eu văd doar urma unui mers
Pe covoru-n care au intrat de tot
Și pe praful care nu mai este șters.

Apoi este soare și doar versul
Meu mai speră să oprească mersul
Prafului de aur ce se lasă lin
Peste urmele-apărute din senin.

ILUZIE

Să stai o zi în locuința morților
Să mănînci pîine din pîinea lor
Și să bei vin din vinul lor curat
Și să te-ntorci aici nepăsător.

Să fii sigur cu cine-ai mîncat
Să fii sigur cu cine-ai vorbit
Să-ți amintești ce stare aveai
În clipa cînd te-ai trezit

Tot în lumea asta în care
Niciodată nu știi cu adevărat
Cu cine stai la masă și cu cine
Faci drumul pe care-ai plecat.

Să nu te temi că ai ajuns la capăt
Să-ți fie totuna încotro apuci
Să nu-ți mai fie frică de moarte
Mai mult decît de viața pe care-o duci.

MORȚII ERAU LA FEL

Morții erau la fel ca și cei vii
Unul nu ar fi renunțat pentru celălalt
La această ieșire miraculoasă
Care credeau că duce către înalt.

Atîta doar că pentru fiecare din ei
Tot ce trăim noi acum nu mai era
Nici mediocru, nici sus, nici jos
Ci altceva.

Priveau senini către tot ce ne doare
Și treceau mai departe fără să știe
Că mulțimea asta care stă-ncremenită
E încă vie.

Cu spaimă m-am strecurat printre ei
Ce faceți, am strigat cît am putut,
Voi nu vedeți că v-a prins aici dimineața
Și că riscați să luați totul de la-nceput?

PASTEL

Crengi ninse de curînd, copacii grei
De albu-acestei zile fără rost
Tocmai acum cînd vine o altă primăvară
Mai tristă decît toate cîte-au fost.

Păduri întregi albite, o lume-mbătrînită
De spaima unei morți întîrziate
Un munte care geme sub zăpadă
Un cimitir imens care se zbate

Să lase locul negru pentru acel mormînt
Pe care gîndul nostru îl sapă în granit
O iarnă așteptată mai mult decît trebuia
Un alb care apasă pămîntul secătuit,

TRECUSE MIEZUL NOPȚII

Trecuse miezul nopții gîndindu-mă la tine
Odaia se răcise în viscolul ce vine
Pe sub această ușă prin care vezi afară
Totul se luminase aproape să dispară

În albul iernii care îmi străbătea pereții
Să nu uit cîtă vreme am așteptat nămeții
Cînd în singurătatea aceasta ce m-apasă
Ceva a mișcat umbrele prin casă.

Nu ordonat cum mișcă de la o vreme tot
A fost o-nvălmășeală din care-am vrut să scot
O siluetă neagră ce poartă-ntreaga vină
Sperînd să iasă totul la lumină.

Dar n-am putut, era o umbră lunecoasă
Și ascuțită ca un fel de coasă
Cu care cineva de sus cu gînduri sumbre
Cosește noaptea celelalte umbre.

O AURĂ DE GER

Viscol peste zăpezi. O aură de ger
Se învîrtește-n aer din ce în ce mai sus;
Mă uit încremenită pînă a treia zi
Cînd se înalță către cer Iisus.

L-așteaptă tatăl său și-a vrut să urce iarna
Dar eu nu-l mai zăresc, sub aura de ger
Trupul lui sfînt a dispărut pe drumul
Pe care o pornise către cer.

Va sta aici cu noi și își va duce crucea
Pe muntele acesta pe care îl văd iară
Între cei doi tîlhari și se va înălța
Abia la primăvară.

CÎNTEC DE PRIMĂVARĂ

Primăvară, o pasăre albastră îmi bate în geam
Îmi bate în tîmplă, intră îi zic
De multă vreme n-am mai avut nici un oaspete
În creierul mare și mic

În inimă, în coșul pieptului, în ficat
De mult nu m-am mai putut bucura
De nimic venit din afară
Atunci cînd sufletul meu era

Dornic de ceva nou și neprevăzut
Ca un ou în care cîntă un pui
Intră tu și te ouă oul acela miraculos
Nemaiouat în capul nimănui

Care să fie așa cum sînt toate ouăle
Dar și cu totul și cu totul altfel
Pe care să nu mai simtă nimeni nevoia
Să-l fiarbă sau să mi-l clocească el.

DIMINEAȚĂ SENINĂ

Dimineață senină de primăvară
Pădurea de brad luminată din loc în loc
Încremenite-n ceruri coroanele înalte
Nu par să fi visat acest noroc.

Iarna a fost mohorîtă și lungă
Tristețea a fost neagră și cenușie
Ieșirea din ea nu o pot încă vedea
Ca pe un luminiș în pădurea pustie.

Cum o fi, Doamne, să fii brad cu tulpina dreaptă
Cum o fi să ai aievea în frunte o stea lucitoare
Cum o fi să ai bucuria că tu ești soarele
Atunci cînd ești soare?

Cum o fi să poți împărți mulțimii flămînde
Doi pești și cinci pîini
Cum o fi să fii dregătorul Pilat
Și să te speli liniștit pe mîini?

PASTEL

E primăvară dar plouă ca toamna
Orașul e mai cenușiu ca orișicînd
Un țăran sapă în mijlocul bulevardului
Și nu știu ce seamănă fluierînd.

Pe cîmp este trist și pustiu
Timpul ca un copil întîrziat
Trece și nimeni nu știe
Ce mai poate să fie salvat.

Eu stau cu o pagină albă în față
De ore în șir și mă uit ca prin gard
La țăranul care umblă prin ploaie
Și nu știu ce seamănă pe bulevard.

SE TERMINASE CEREMONIA

Se terminase ceremonia, morţii se întorceau
Acasă pe străzile reci şi pustii
Se ascundeau cu grijă între cei patru pereţi
Şi dintr-o dată li se părea că sînt vii.

Îşi aduceau aminte că n-au mîncat nimic
Şi că le este sete şi că au regăsit
Pe cineva cu care nu s-au văzut demult
Trecînd în coloana aceea fără sfîrşit.

Urmau îmbrăţişări curate şi fierbinţi
Dar după-o nouă noapte de viaţă triumfală
Şi de iubire care perpetuează totul
Aceiaşi morţi ieşeau pe strada principală.

NOAPTE ÎNTUNECOASĂ ŞI LUNGĂ

Noapte întunecoasă şi lungă
N-aş mai putea s-ascult nici o poveste
De adormit copiii, în odaie
E linişte mai multă decît este.

Capul meu încă treaz umblă să nu mai ştie
Nici el ce îl durea cînd m-am culcat
Noroc cu somniferul ce nu-şi face efectul
Noroc cu picătura ce pică nencetat

Din robinetul strîns cît se putea el strînge
Noroc cu visul dulce care-l fură
Dar nu atît încît în el să nu ajungă
Aievea şi această picătură

Măruntă care-mi cade drept în creştet
Şi îmi străpunge liniştea şi somnul
Noroc cu ceasu-acesta de epocă, ce bate
Mai tare decît Domnul.

ÎN MULTE FELURI POATE SĂ VINĂ

În multe feluri poate să vină moartea
Se moare încă de foame, se moare de frig și de sete
Se moare înecat, se moare pe scaunul electric
Se moare pe scaun, se moare pe îndelete

După o grea și lungă suferință
Se moare-atunci cînd nici nu te gîndești
Se moare cînd ți-e lumea mai dragă
Se moare cînd nu vrei să mai trăiești

Se moare pe pămîntul pe care stăpînești totul
Sau undeva la mii de kilometri distanță
Numai să nu mori deloc nu se poate
Și asta îmi mai dă o oarecare speranță.

În altă lume, în altă viață, în alt vis
Ceva mai apropiat de himera
Îndelung urmărită, sau în propria mea moarte
Care oricum va schimba puțin atmosfera.

SENINĂTATE

Încă un om își duce crucea-n spate
Senin de parcă-ar duce-un sac la moară
Și toți îl urmărim cum intră-n cimitir
Și nimeni nu se-nfioară.

Că și-a scris singur numele pe piatră
Și că-și va însemna cu ea pămîntul verde
Abia plătit de parcă i-ar fi teamă
Că altfel în curînd l-ar putea pierde

Așa cum l-a pierdut pe celălalt.
Încă un om senin de tot apucă
Spre locul lui ducînd în spate crucea
Pe care toată viața a învățat s-o ducă.

DUPĂ DATINA VECHE

Fă-ți și tu dinainte, sicriul, după datina veche
Cît ai încă din ce, ia și tu cîte ceva
Pentru preoți, pentru cîntăreți, pentru cei ce te duc
Și pentru toți aceia care vom sta

La rînd să te vedem pentru ultima oară
Sau cumpără-ți de pe acuma locul
Și pune-ți numele frumos pe o lespede
Cît încă mai ai norocul

Să ți-l mai incrusteze cineva după toate regulile
Uitîndu-se în cartea asta de aritmetică
Sau în cea de botanică, acuma
Pînă nu se deretică

Peste tot, așa cum e obiceiul
Acuma, cînd încă mai are cine
Să poarte și crucea aceasta de piatră
Și să ți-l scrie ieftin și bine.

MUNTE ÎNFIPT ÎN CER

Munte înfipt în cer ca sub un pod
Podul se clatină sub pașii grei
Ai sufletelor care trec în cadență
Noi ne scăldăm în apa tulbure de sub ei.

Nimeni nu mai poate să ajungă la mal
Apele ne-au smuls și hainele de pe noi
Numai de-am ajunge odată la capul podului
Pe care vom putea să trecem goi

Și pe dinăuntru și pe dinafară
Fără să știm de foame și de ger
Numai de-am ajunge odată în pas cu cei
Care clatină podul acesta de fier.

DERUTĂ

Nu mai știam ce fac. Uitasem de toate.
Umblam ca somnambulii pe-acoperișul tău
Și nimeni nu-ndrăznea să-mi tulbure mersul
Și te făceam să dormi din ce în ce mai rău

Și te făceam să te trezești și tu
Și aduceam spre tine în delir
Recolta asta nouă de primăvară care
Ar fi putut să umple un mare cimitir.

DORMEAM LÎNGĂ-ACEL MUNTE

Dormeam lîngă-acel munte ce nu mai e urcat
Şi toţi visam deodată acelaşi vis urît
În care cineva ne-a coborît
Tocmai acolo unde eram cu-adevărat.

Ne bucuram că încă mai sîntem atîrnaţi
De stîncile albastre şi preamăream supuşi
Frînghiile în care eram puşi
Să aşteptăm pînă vom fi salvaţi.

Numai cînd ne rodeau pînă la os
Ne căţăram pe ele încet încă o dată
Dar ori se adîncea prăpastia căscată
Ori cineva de sus ne tot lăsa în jos.

Dormeam lîngă-acel munte ca lîngă-un paradis
Pierdut, în care lumea aceasta vinovată
Nu mai putea s-ajungă pe jos ca altădată
Şi încerca să urce pe sforile din vis.

PREA MULTE MARFARE

Prea multe marfare pe Valea Prahovei
Pînă la ziuă n-am putut adormi
De zgomotul lor și de spaima
Că prea trec multe într-o singură zi.

N-au adormit nici munții dimprejur
Azi-dimineață i-am văzut obosiți
Ca niște bieți oameni din schimbul de noapte
Și voi nu știți

Ce frică îmi e mie cînd văd pînă și munții
La fel ca oamenii de copleșiți
De tot ce se abate peste ei
Voi dormiți

Somnul vostru cel plin de vise
Din ce în ce mai plăcute
Departe de aceste marfare care sfîșie liniștea mea
Din zece în zece minute.

AŞ PUTEA SĂ MĂ BUCUR

Munte-nsorit, aş putea să mă bucur de vară
Aş putea să mă bucur de viaţă, aş putea urca
Pînă dincolo de zona aceasta întunecoasă.
Pînă dincolo de umilinţa prin care-am trecut cîndva.

Dar după această umilinţă ce mai poate să fie
Decît un alt vis searbăd de înălţare
Şi-un urcuş iluzoriu şi un ceas de odihnă
Şi-o nouă umilinţă şi mai mare?

Să urce cine vrea, eu nu mai vreau să urc
O febră cumplită se simte în carnea mea
De suflet nici nu vreau să mai vorbesc
El de mai multă vreme aşteaptă să stea

Nepăsător la tot ce se întîmplă
Şi pe acest pămînt şi-n lumea lui cerească;
El de mai multă vreme se lasă dus cu greu
De trupul care nu se-ndură să se oprească.

ÎNGERUL MORȚII

L-am văzut printre gene pe Îngerul Morții
Cel mai slăvit dintre îngerii Domnului
S-a uitat pe furiș la mine și m-a lăsat
În voia somnului.

Ceilalți îngeri își vedeau de-ale lor
Fiecare păzea pe cineva
Numai îngerul meu de pază
Nu știu pe unde umbla.

Mi-era mai frică decît orișicînd
Vroiam mai mult ca orișicînd să exist
Și tocmai atunci s-a arătat îngerul meu de pază
Îmbrăcat în haine de polițist.

I-am văzut bine arma, lucea prin întuneric
Cînd se plimba nervos prin fața porții
Și m-am trezit strigînd înfricoșată
Nu l-ați văzut cumva pe Îngerul Morții?

DOAR UN MELC

Stradă veche; astăzi n-are să mai fie
Cine să aleagă? Cine să mai vadă?
Doar un melc își duce casa prin grădină
Și o mută pe o altă stradă.

Casă unică și foarte bună
Numai că piciorului ce-apasă
Ca din întîmplare peste ea
I se pare totuși că nu-i casă.

O ajută-n glumă să se învîrtească
De sub talpa sigură a sa
Spre alt loc în care, fără îndoială,
Mîine totul se va dărîma.

ÎNTR-UN ALT TIMP

Tu nu mai ești aici de multă vreme
Eu nu mai știu de mult pe unde sînt
Strada e dărîmată, oamenii sînt la fel :
Întreg orașul este la pămînt.

Trec prin ruinuri vechi să-mi caut casa
Care s-a dus și ea ca tine de senină
Într-un ținut încremenit anume
Să nu mai fie totul în ruină.

Sînt în alt timp, și în alt spațiu pur
M-am întîlnit întîmplător cu tine ....
Ne-am instalat în casa care s-a prăbușit
Și ne simțim din ce în ce mai bine.

CIMITIRUL VESEL

În noaptea asta lungă cînd stau încremenită
Asemeni unui mort dus de curînd
În cimitirul vesel din Săpînța
Pe care eu nu-l pot privi rîzînd

Cînd ceilalți poate-s veseli sau poate li se pare
Cînd încă pot plăti modesta sumă
Să-și cumpere și crucea potrivită
Pe care nu știu cine a încrustat o glumă

În noaptea-ntunecoasă și nesfîrșit de lungă
Eu încă mai visez o zi în care
Din cimitiru-acesta mai vesel decît este
Un om va ieși-ncet cu crucea sa-n spinare.

ZI ÎNSORITĂ DE VARĂ

Zi însorită de vară
Merg singură pe linia ferată
Trupul meu se află într-un echilibru precar
În faţa trenului care se-arată.

Dar nu văd trenul, nu mai vreau să-l văd
Nici cel puţin în gînd cum trece peste
L-am mai văzut o dată şi mi-e frică
Şi-ncerc zadarnic să ghicesc ce este.

N-aş vrea să fie marfar, n-aş vrea să fie
Nici personal, nici rapid, nici accelerat
N-aş vrea să şuiere nici înainte
Nici după ce totul s-a terminat.

ARCA LUI NOE

Se-ntinde spaima ca o iarbă rea
Se-ntinde ca un foc într-o pădure
Se-ntinde ca apa pe tot pămîntul
Şi Arca lui Noe nu mai e gata.

Cînd nu sînt bîrne, cînd nu e smoală
Cînd nu sînt şapte perechi de vieţuitoare
Cînd nu sînt fiii lui Noe acasă
Cînd nu e Noe în apele lui.

Ieri l-am văzut tremurînd tot
Sta-nţepenit ca-ntr-o armură veche
Şi se uita peste apele tulburi
Din care nimeni nu va mai scăpa.

Nu eu am hotărît aşa părea să spună
Privind în toate părţile deodată
Ca fiara încolţită, deşi-mprejurul său
De mult nu mai era decît potopul.

O ALTĂ ZI

O altă zi ca toate celelalte
Şi cît de mult aşteptam o schimbare
Măcar a vremii sau măcar a mea
Sau a acestor calendare

Pline de zile fără sfinţi
Şi fără părinţi şi fără noroc
Pe care le petrecem împreună
Pe străzile pe care nu mai e loc

Pentru acel mers normal înainte
Aşa cum a fost cîndva la-nceput
Adică pentru a face liniştit un pas după altul
Fără să-ţi spună nimeni cum trebuie făcut.

SE REPETA POTOPUL

Se repeta potopul și eram cu el pe-o corabie
Luase cîte șapte perechi de viețuitoare
Și plutea în voie
Către un alt pămînt făgăduit
Dar eu știam că el nu era Noe.

În preajma lui plutea necontenit
Un miros greu de animale moarte
Și mai înfricoșată decît vrabia
Așezată în fața unei pisici
M-am rugat să părăsească corabia.

Dar pe măsură ce vasul se clătina
Duhul său se-nfigea și mai mult
În marea călătorie
Pînă cînd trupu-nțepenit la cîrmă
A-ncetat să mai fie o ființă vie.

Abia atunci l-am aruncat peste bord
Și deodată cerul s-a luminat
Și s-a văzut cum porumbeii vin
De peste apele dezlănțuite
Purtînd în ciocuri ramuri de măslin.

CĂLDURILE VERII S-AU DUS

Căldurile verii s-au dus. E tîrziu
Tu ești mai departe de lumea aceea pură
În care te-am văzut fără să fii
Eu simt mai mult nevoia de căldură.

Dar totul începe să nu mai fie așa cum era
Pămîntul pare trist și-nsingurat
În prăpastie cad frunze și oameni
La care nici nu te-ai fi așteptat.

Pe muntele închis cu sîrmă e pustiu
Toamna e galbenă ca un obraz de ceară
Sufletul meu ar vrea să fie îngropat
Și să răsară iar la primăvară.

PASTEL

A venit și toamna care-ntîrziase
Putrezește-n ploaie și ce-a fost în vară
Simt pe pielea mea cum orice picătură
O să lase urme ca un colț de fiară.

Oricît ți se pare că ai fi departe
Viața nu te lasă să te-nchizi în vise
Am încuiat ușa, am închis fereastra
În odaia rece rîndurile scrise

Strîmb ca pe-o cutie prăfuită-anume
Într-un loc în care altfel n-ai cum scrie
Ce mai e cu tine, parcă-ar aștepta
Să se-ngroape singure-n hîrtie.

TABLOU

Stă pe un scaun de piele
Înflorată ca pielea de Cordoba
Numai că nu este atît de veche
Și de uscată.

Și cînd te gîndești
Că noi nu avem tradiție
Iar el nici măcar nu știe
Că pielea umedă și moale

Proaspăt desprinsă de pe trup
A fost întinsă pe scaunul său
De oameni care abia acum
Au învățat această meserie.

IN MEMORIAM

lui Virgil Mazilescu

Plouă, acum Virgil începe să bea apă
Şi face teorii că apa nu e rea
Ştia el foarte bine ce băutură este
Şi cîtă vreme va avea s-o bea.

Şi totuşi se grăbea să-şi ia tainul său
Poate-i era mai sete decît ne este nouă
Poate văzînd cum totul se duce s-a temut
Că va veni o vreme cînd nici n-o să mai plouă.

Poate că-a prins chiar ceasul pe care-l aştepta
Poate că în sfîrşit se răcoreşte
Şi urlă tot ce-i trece prin cap, ca la beţie
Sau poate-acolo tace ca un peşte

Fără a fi silit şi este mîndru
Cum nu a mai fost nimeni niciodată
Că lui numai aşa i s-a turnat pe gît
Apa de ploaie care ne-a fost dată.

CÎNTEC DE DRAGOSTE

A fost o primăvară furtunoasă şi tristă
Erai între aceia care credeam că există
Ştiam că tu însuţi te îndoieşti
Şi venisem să-ţi spun că mai eşti.

Îmi alegeam cuvintele cu greu
Mi se părea că nu le mai spun eu
Că apar singure într-o lumină
În care nu mai trebuia să vină.

Stăteau ca nişte pietre de moară între noi
Şi nu puteau să tragă de roată înapoi
Doar ochiul meu vedea din nou ce mai era
Acolo unde ele mai însemnau ceva.

Acum eu ştiu că vremea aceea nu mai vine
Şi trag cu greu mormanul de vorbe după mine
Ca pe-o recoltă bună din toamna asta tristă
În care nu mai ştiu ce mai există.

PASTEL

Liniște, încă nu plouă, încă nu cad
Frunzele galbene lin peste noi
Încă se vede copacul aprins
Undeva în zăvoi.

Încă se vede pădurea verde
Care n-a luat foc
Încă visez o toamnă incendiară
Încă aștept un an mai cu noroc.

Apoi calc încet peste frunza căzută
Calc pe linia de fier și e rece
Mă așez pe ea să mă răcoresc
Și aștept un tren care nu mai trece.

CÎNTEC DE TOAMNĂ

În soare stînca goală se vede și mai goală
În soare toamna tristă se vede şi mai tristă
Foi galbene coboară încet dintr-un copac
Înalt care nu știe că există.

Asemeni lui nici eu nu știu dacă exist
Oglinda îmi arată un chip ce nu-i al meu
Sufletul umblă singur printr-o pădure deasă
Pe o cărare-ngustă pe care nu merg eu.

Cine se duce vesel în locul meu prin țara
În care totu-i putred pe cîmpul părăsit
De la această toamnă eu nu aștept decît
Să cadă iarăși frunza care-a îngălbenit.

PASTEL

Zi de toamnă rece și închisă
Nici un ceas mai senin nu se arată
Cine-o-fi-nchis și toamna asta lungă
Care nu era cu nimic vinovată?

Unde-or fi păsările care îmi băteau
În zori cu aripile lor în geam
Unde-o fi rodul dulce al verii ce s-a dus
Pe care cel puțin îl vedeam?

Măcar dacă aș ști ce e cu tine
Dar parcă nu mai ai chiar nimic de zis
Cine-o-fi-nchis dintr-odată și creierul tău
Care mi se părea atît de deschis?

N-AM SĂ MAI VIN

N-am să mai vin, e vremea să uit tot ce a fost
Doar pașii mei mai umblă-ntr-acolo fără rost
Ca și cum nu sînt eu aceea care-i port
Merg singuri către tine sub trupul unui mort.

Aş vrea să pot să trec în taină pe-acel mal
Să îmi dau trupul jos încet ca de pe cal
Şi să-mi mai las doar paşii eliberaţi de tot
Să mai revină-acolo unde eu nu mai pot.

O TOAMNĂ FRUMOASĂ LUNGĂ

O toamnă frumoasă și lungă
O recoltă cum nu a mai fost
Vom avea de toate, va fi bine
În lungile zile de post.

Nu vom mai vrea nimic, vom fi sătui
Orice ar mai veni ar fi în van
Și totuși ne-ntrebăm îngîndurați
Ce iarnă va mai fi și-n acest an?

UN AER GREU

Un aer greu apasă iar pe lucruri
Puse-n odaia mea altfel decît le știu
O schimbare de-o zi, o ordine nouă
Și frig și întuneric și pustiu.

De foarte multă vreme nu am făcut nimic
Încerc să scriu ceva dar nu se poate
Ce praf și pulbere se face-ntruna
Pe masa mea de lucru și pe toate.

Aș vrea să aranjez din nou ca altădată
Și să visez din nou; cu un cumplit efort
Pe hîrtia îngălbenită am așezat
Un gînd care s-a născut mort.

ORDINEA LUCRURILOR

Ordinea lucrurilor în camera mea
În țară, în univers nu se poate
Să-mi fie indiferentă, mi-e frică
De cîte ori găsesc ceva răsturnat
Pe masă sau în locul din care-am plecat.

Cine răstoarnă totul în lipsa noastră
Cine vrea să schimbe ordinea peste noapte
Cine împiedică mersul firesc
Al acestei lumi în care eu însămi
Nu mai știu ce gîndesc?

Azi-noapte mi se părea că e bine
Că trăiesc încă pe acest pămînt
Azi am aflat de un nou secret
Îndreptat împotriva naturii
Azi am aflat de un nou decret

Azi am aflat de o nouă bombă
Azi am aflat de o nouă cometă
Azi am aflat că totul a dispărut
Dintr-un mare depozit de alimente
Și dintr-un creier care s-a vîndut.

LINIȘTE

Liniște. O singură explozie la un subsol
Un singur glas revoltat într-o piață
Un singur măcelar găsit tăiat
În hală într-o dimineață.

Un singur incendiu strălucitor
O singură tristețe înăbușită.
O singură umbră fără sfîrșit
Pe ființe și pe lucruri răsărită.

Un singur fel de cădere
Un singur fel de salvare
Care așteptăm să ne pice din cer
La o zi mare.

ANTIGONA

Colină înghețată, trup alb al unui mort
Rămas deasupra lumii căzute-n lupta grea
Vin cîini flămînzi și mușcă zăpada trădătoare
Şi vine altă iarnă să muște și din ea.

S-apară o fecioară, să calce ea porunca
Să smulgă dealu-acesta fantastic de la cîini
Şi să-l ascundă ca pe-un frate drag
În timp ce voi vă veți spăla pe mîini

Și-o veți lăsa să intre de vie în pămîntul
Înveșmîntat în albul acesta ireal
Că-n vreme ce-mpăratul pierduse bătălia
Cea mare, ea plîngea și-nmormînta un deal.

ÎNZĂPEZIRE

Creșteau încet zăpezile pe noi
Nimeni nu mai știa-ncotro se duce
Doar uneori o urmă necunoscută nouă
Mai sta deasupra noastră ca o cruce.

Ce animal ciudat ne-o fi călcînd mormîntul
Comun în care trecem împreună
De-aleargă după el atîtea haite
Flămînde care urlă ca la lună

În noaptea cea întunecoasă-n care
Iarna din lumea asta de apoi
Ne face să privim spre cerul rece
Prin urma de copită lăsată peste noi?

GÎNDURI AIUREA

Gînduri aiurea, scrise la miezul nopții
Pe masa asta pe care toc și zarzavat
Și carnea lui de iepure de casă
Și tot ce mai poate să fie tocat

La un loc cu, în timp ce, în mașinăria
Ce se-nvîrtește pe zi ce trece mai greu
La azilul de noapte, în bucătăria
Pe care mi-am zugrăvit-o chiar eu

Albă, aseptică, anacronică
Și totuși foarte, foarte necesară
Dacă încă mai ai ceva de spus
Și nu te-ai deprins să scrii în cămară

Sau în lift, sau așa în general
Indiferent de toată harababura
În care se amestecă și-acel ce toacă
Și tocătura

De zi cu zi și sosul și condimentele
Acestea vitale care țin loc de
În vreme ce eu stau la masă și tremur
Și încă mai scriu versuri și nu știu pentru ce.

TRECE ȘI IARNA ASTA

Trece și iarna asta, va trebui să treacă
Așa mă gîndeam azi la amiază în pat
Nu-mi era nici prea frig dar nici prea cald
Nu mai știam dacă abia m-am culcat

Sau am dormit și-a mai trecut o zi
Eram în cămașa asta pe care am început să o port
Și ziua și noaptea, eram într-un vis,
Eram în sufletul tău de mort

În care intrasem de cîteva clipe
Îi dam înfricoșată ocol
Așa cum i-aș fi dat acestei odăi înghețate
Și-mi părea bine că nu era gol

Sau cel puțin așa mi se părea
Deși nu prea vedeam eu cine știe ce
Și-mi părea bine că nu era trist
Chiar dacă tu nu mai știai cum e.

DOI PRIETENI

Ninge, se-acoperă încă o dată urmele
Acestei ierni foarte triste;
Ninge peste acei care s-au dus de parcă
Nici n-ar fi trebuit să existe.

Eu vreau să ies de-aici, cine mai știe
Cîte ierni aș mai putea să apuc
Îmi iau în spate acest cimitir
În care ninge încă și mă duc.

Doi prieteni îmi strigă încet din zăpezi
Draga noastră, așa n-ai să ne poți duce,
Nu ți se poate-ngădui mai mult
Decît o cruce.

SEMNE DE PRIMĂVARĂ

Se dezghețase în sfîrșit pămîntul
Morții de peste iarnă se dezghețau și ei
Și parcă erau vii și îmi zîmbeau tăcuți
Din acea lume-nchisă cu foarte multe chei.

Erau gătiți frumos cum n-au fost niciodată
Și mă uitam cum bat nerăbdători în porți
Și-mi părea rău că nimeni nu le-a deschis și lor
Să iasă prin orașul acesta plin de morți.

ADDENDA I

Poeme scoase de cenzură
din volumul apărut în 1985
la Editura Albatros

ÎNGROPAȚI ÎN PICIOARE

Îngropați în picioare
Ca să ocupăm cît mai puțin loc
Și el în fața noastră, îngropat ca și noi
Neștiind că mîna cu care ne-amenință
E putredă pînă la os.

Și măcar de-ar fi osul domnesc
De-ar rămîne sigur și după aceea
Pe locul pe care l-am așezat
La vremea cumplitei restriști.

Dar cine știe dacă mai tîrziu
Nu va trece peste el ca peste nimic
Tot acest șir nesfîrșit
De oameni îngropați în picioare
Ca să ocupe cît mai puțin loc.

Tribuna, martie, 1982

ASTĂZI A NINS

Astăzi a nins, s-acopere tristeţea
Altfel această iarnă era și mai amară
A trebuit să ningă să mai uităm o vreme
Şi să ieşim din nou în primăvară.

Drumul e alb, ca-n visul cel mai pur
Pe el nu mai e nimeni, e pustiu
Eu însămi aş putea să pier de bunăvoie
În această zăpadă venită atît de tîrziu.

Doar cine-ar trebui să nu mai fie
Ca să putem visa o altă primăvară
Stă dincolo de-aceste zăpezi miraculoase
Și nici nu se gîndește să dispară.

COŞMAR

Portretul lui Adolf Hitler
Deasupra capului meu
Şi eu neputînd să strig Heil
Şi eu neputînd să scriu Heil.
Şi o mulţime veselă
Trecînd în pas de voie
Şi strigînd Heil
Chiar sub mustaţa zburlită
A Führerului.
Şi asta ştiind foarte bine
Că de la al doilea război mondial
A trecut atîta amar de vreme.
Ceea ce nu mă împiedică
Să mi se facă frică
De fiecare dată
Cînd mulţimea flămîndă
Hipnotizată în faţa portretului
Strigă Heil.

Tribuna, martie, 1982

MAREA SPERANȚĂ

A trecut și anul acesta și nu s-a-ntîmplat nimic
Poate că-n iarna asta care n-a trecut încă
Poate că primăvara va fi mai îndurătoare
Ori poate că vara sau toamna.

Știți la ce mă gîndesc; la ce se gîndește
Toată lumea. Eu nu sînt o excepție
Eu m-am născut într-un sat în care nimic nu mai crește
Mai mult decît această speranță.

Eu nu trăiesc în turnul de fildeș; eu trăiesc
Într-un oraș în care toată lumea
De la un timp visează mereu același vis
Din ce în ce mai des.

O, Doamne, cît de frică ne este la toți
Că va veni și primăvara asta degeaba
Că va veni și vara și toamna
Numai ce visăm noi nu va veni.

NINSOARE AȘEZATĂ

Ninsoare așezată pe foarte multă vreme
Peste nămeții negri abia făcuți grămadă
Lume îngrijorată, deasupra ei plutesc
Nepăsători doar fulgii de zăpadă.

Tramvaie deraiate, tarabe reci și goale
Copii bînd lapte dulce-ncălzit în frigider
Canale înghețate de tot și pe canale
Oase de șobolani plesnite-n ger.

Ce rost ar mai avea acum să dezgropăm
Tot ce a fost cîndva pe-această veche stradă
Anume îngropată pe care mai plutesc
Nepăsători doar fulgii de zăpadă?

SCRISOARE

Am făcut tot ce v-am spus că voi face
Altceva n-am mai putut să fac nimic
Și nici n-am prea mîncat și nici n-am prea dormit
Încolo totul e bine.

Am o idee pentru o carte nouă
Păcat că nu prea mai pot să scriu
(De altfel cine mai caută poezie
Cînd sînt atîtea de căutat?)

Noroc că acum am slujba aceasta
Deși s-ar putea să nu o mai am
Dar vom mai vedea, nu mai e vorba
Numai de mine și numai de slujbă.

Mi-e dor de voi și de anii trăiți acolo
M-aș întoarce acasă dar cum să mă-ntorc
Voi face totul să rămîn aici
Să vă mai pot trimite cîte-o pîine.

PASTEL

E iarnă, e frig, nu mai vine odată vara
În piețele aproape pustii
Oamenii se plîng deseori
În librării o carte de trei kilograme
Scrisă de sute de autori.

E imprimată pe hîrtie bună
E tipărită bine, e o surpriză
Cum nu se poate mai veselă
Pentru acest moment de criză.

Astăzi am intrat într-o librărie
Să-mi încălzesc puțin mîinile
Și m-am uitat zîmbind ca toată țara
Peste cele cîteva sute de autori:
E iarnă, e frig, nu mai vine odată vara.

JOC

Eu joc cartea mea și plătesc
Tu joci cartea ta și plătești
El joacă marea lui carte
Şi cîștigă pierderea noastră.

Astfel se-ncheie totul
Dar noi jucăm mai departe
Pe bețe de chibrituri și cîștigăm
Pierderea pierderii lui.

O, dacă măcar acum
Unul dintre noi ar avea curaj
Să nu lase să-i scape din mînă
Şi ultimul băț de chibrit.

O, MAI RĂMÎI

Cînd toată lumea rîde unde ar fi de plîns
Şi casa e pustie şi strada e-n delir
Cînd nici un mort care se mai respectă
Nu vrea să mai rămînă-n cimitir

Ci trece drumul în amiaza mare
Ca şobolanul care-anunță ciuma
Cînd toţi visăm o moarte ca pe o înviere
Cînd cea mai tristă este însăși gluma

La care hohotește toată lumea
Cînd toţi știu bine totul și n-au ce mai afla
Mă bucur că tu nu știi ce se mai poate face
Și mă întorc smerită către neştiinţa ta.

O, mai rămîi o vreme în marea ta derută
În care lumea este ca-n clipa cea dintîi
Nu rîde și nu-ncepe și tu să înțelegi
O, mai rămîi așa, o, mai rămîi.

România literară, 1985

PASTEL

Încep zăpezile să se topească
Același noroi prin sate și prin orașe
Și suflete murdărite în drumul aiurea
Şi păsări mari, flămînde și ucigașe.

Trag încet la trupul de mort
Visat noapte de noapte de fiecare
Un popor de corbi vine de peste tot
Şi ne cere trupul lui de mîncare

Şi ne cere sîngele lui să se spele
Pe mîinile sale pline de sînge
O, cît de nevinovat mi se pare acum
Un corb care și-a pierdut somnul și plînge.

ADDENDA II

Poemele din numărul 2/1989
al revistei **Viața Românească,**
interzis și topit de cenzură

ACESTA E CAPUL MEU

Îmi luasem capul în propriile mele mîini
Îl pipăiam să aflu dacă era întreg
Îmi găsisem ochii și gura acolo unde au fost
Și începusem să înțeleg

Cu ajutorul inimii care încă bătea
Că nimic nu părea nelalocul lui
Mă-nfățișasem de bunăvoie cu el
La praznicul acela al dumnealui

Acesta e capul meu, îi spuneam
Și vocea mea era nespus de gravă
Și mă miram eu însămi că mai puteam vorbi
Și ridicasem glasul de pe tavă

STAU ÎNTR-UN LOC RETRAS

Stau într-un loc retras, uitat de lume
Parcă aș fi intrat cu totul în pămînt
În modul cel mai firesc cu putință
Și nimeni nu se-ntreabă unde sînt.

Nu mă mai vizitează nici un înger
Creierul meu e din ce în ce mai pustiu
O fisură ascunsă crește pe zi ce trece
În peretele celulei cu care scriu.

DESEN

Avea plete lungi de femeie
Și avea ochii tăi de linx
Sta pe picioarele unui leu
Și mi se părea că sînt eu
Dar îmi aducea aminte de sfinx.

Îl desenase cineva
Așa, în bătaie de joc,
Cum se face totul la noi
Și eu îl luasem în serios
Și mă uitam în ochii lui goi

Și foarte, foarte adînci
Ca ai unui orb din naștere
Și îl pusesem să stea
Atîrnat pe ușa de la cămară
Ca să nu se afle ce este în ea.

Dar nu mai era nici o enigmă de dezlegat
Noi ne aflam de mult în parabola
Celor șapte vaci slabe
Și sfinxul sta singur, uitîndu-se-n gol
Cu botul pe labe.

CREION

Sînt singură. E noapte,
Umbrele morților ies din morminte
Tîrînd după ele trupuri inerte
Pe jumătate putrede
Numai trupul tău tată
Iese viu și nevătămat
Purtîndu-și umbra în spate
Ca pe-o comoară.
Joacă flăcările pe ea
Și eu uit
Că în jurul tău
Se află numai morți
Și mă trezesc strigînd:
Hei, domnilor, voi nu vedeți
Că unul dintre voi și-a dat foc?

N-AȘ MAI FI VRUT

Tată pornit împotriva singurătății
Cui te plîngi tu acum de singurătatea mea
Care pe măsură ce era plînsă
Se adîncea?

Plecat cu tot satul în jurul tău
Un bărbat străin își vorbea despre noi
Și despre războiul făcut împreună
Și despre ce a fost după război.

Se atinsese o rană deschisă
Și se lăsase o tăcere grea
Îngenunchiată în mijlocul ei
Credeam că ai uitat ce te durea.

N-aș mai fi vrut să-ți amintească nimeni
Dar căutai triumfător spre noi
Părea că în sfîrșit ai fost înțeles
Și ți s-a dat pămîntul înapoi.

PASTEL

E primăvară. Astenia e-n floare
Cine trebuie să moară acum va muri
Dacă n-a înflorit încă
Mormîntul tatei va înflori

Mama a pus flori de tot soiul
Ca să mai treacă timpul cumva
Mie îmi încolțește din nou un gînd
Care mă va costa.

Nu pot să mă opresc la asta acum
Un vînt de primăvară începe să cearnă
Cuvintele deocheate ale unei femei
Care-a înnebunit peste iarnă.

COŞMAR

Ajunsesem într-un loc blestemat
Nici un fulger din cer, nici o rază
A unei speranţe, doar duhurile rele
Păzite de un înger de pază.

Părea că e chiar îngerul căzut
Ieșise prin întuneric în fața mea
Păzea peste o lume de ruine
Şi nu știa nici el ce mai păzea.

Te căutam și nu te mai găseam
Doar umbra ta se apleca umilă
Spre îngerul de pază al duhurilor rele
La care mă uitam cu sfîntă silă.

AŞ FI PUTUT SĂ VIN

Aş fi putut să vin cu voi la cină
Uitînd vînzarea care-avea să vină
Dar am văzut că toţi stăteaţi la pîndă
Ştiind care e preţul şi neputînd afla
Cine pe cine trebuia să vîndă.

Acuma cînd vînzarea ține loc
De tot ce ar fi trebuit să fie
Numai Pilat își joacă rolul lui
Spălîndu-se pe mîini, deși el știe
Că de la marea taină lipsise chiar Christos
Și i s-a dat în loc un păcătos.

Voi vă uitaţi descumpăniţi la Iuda
Care și-a luat arginții și se duce
În timp ce păcătosul vîndut a fost uitat
Și trupul lui a putrezit pe cruce.

SUMAR

ADDENDA I

ADDENDA II

Lector: IOANA PÂRVULESCU
*
Coli de tipar: 6,75. Bun de tipar: 8.09.1992.
Apărut: 1992.
Preț: 296+2 TL=298 lei
*
Tiparul executat sub cda. 200/1992,
la IMPRIMERIA DE VEST, ORADEA,
str. Mareșal Ion Antonescu nr. 105.

URCAREA MUNTELUI

Lei 298

ISBN 973-43-0131-4